

ВАЗ БУКИ ВЕДИ

Никой не е в състояние да удържи силата на една идея, чието време е дошло! ...

ГОДИНА 10, БРОЙ 44, УЧИЛИЩЕН ВЕСТНИК НА СУ "Иван Вазов" гр. Плевен

ноември 2020

Трета награда в Национален конкурс за журналистика "Стоян Михайловски" - 2013 г.
Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Стоян Михайловски" - 2014 г.
Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2016 г.
Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2017 г.
Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2018 г.

Специалната награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2019 г.
Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Гео Милев" - 2019 г.
Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2020 г.
Специалната награда на журито за журналистически екип от Националния конкурс "Григор Попов" - 2020 г.

Цена 1 лев

Ние сме бъдещето на България

СУ "Иван Вазов" - домакин на официалното закриване на проекта на асоциация „Докосни дъгата“ и ММС - „Младите хора – бъдещето на България – в действие“

“...Виж ни!

Всички сме като един.

Всеки връх можем ние заедно да покорим!”

Из песента „Обединени“

Зам.-министърът на образованието Таня Михайлова, зам.-министърът на спорта Николай Павлов и много други официални лица и успели спортисти уважиха събитието. Посрещнахме ги под звуците на нашия гвардейски оркестър и с танц на мажоретния състав на училището. Пред нас Валентина Александрова изпълни песента си „Обединени“, която също е част от дейностите по проекта. Подробности от събитието може да прочетете в сайта на училището. Ние успяхме да се срещнем и да разговаряме с част от присъстващите.

Не пропускайте нашите интервюта с Таня Михайлова, Николай Павлов, Петър Лесов, Божидар Темелков, Станимира Петрова, Елица Янкова - стр. 2 и 3

Светът е наш

Випуск 2020 пое своя път

„Нашето завършване беше експлозия от добре съчетани думи, погледи, усмивки и музика... Беше цветно, красиво и споделено. Искам да запомня всички ви така – сплотени, позитивни и целеустремени, приятели!“ – стр. 5

„Подготовката по всички предмети във „Вазов“ е неоспорима“ – интервю с Отличника на випуска – стр. 5

Бивши ученици разказват

Две вълнуващи срещи с две пораснали момичета, които вървят уверено напред след последния училищен звънец - вижте кои са те на стр. 8 и 9

Какво ни е нужно, за да се събудим?

Будители от нашето минало или герои от настоящето

От дълбока древност човечеството се нуждае от примери, които да следва, от път, който да му бъде показван. Времето избира хора, които да го будят.

Те имат много имена и лица!

Празнично и делнично по повод Първи ноември – стр. 4

Есента отново ни събра в училище

Добре дошли на нашите малки приятели! – стр. 6 и 7

Първият звънец на 2020/2021 учебна година – с усмивка – стр. 12

Пристрастия

Pro & Contra

Може би не си губим времето, когато сме с телефоните в ръка – стр. 9

Интровертно

Карантината на самотата – стр. 8

Ние сме бъдещето на България

Обединени и с грижа за своето здраве и за утрешния ден

През месец октомври нашето училище бе домакин на официалното закриване на проекта „Младите хора - бъдещето на България - в действие“. Министри и знаменити спортисти гостуваха в СУ „Иван Вазов“ - заместник-министърът на образованието и науката Таня Михайлова, заместник-министърът на спорта Николай Павлов, олимпийският и двукратен европейски шампион по бокс Петър Лесов, световният шампион по самбо Божидар Темелков, олимпийската медалистка по борба Елица Янкова, световната и европейска шампионка по бокс Станимира Петрова, нашият съгражданин световният шампион по бокс Детелин Далаклиев. Успяхме да поговорим с тях за спорта, агресията, за важната роля на училищното образование и възпитание. Убедихме се, че образованието и спортът са неразделни, ако искаме да следваме своите мечти.

Таня Михайлова, заместник-министър на образованието и науката:

Използвайте времето в училище, за да изградите себе си като характер, като знания и умения

- Госпожо Михайлова, можете ли да кажете дали вече има в България проведени проучвания за връзката между активното спортуване и проявата на агресията сред учениците?

- Като цяло има проучвания, които са насочени към агресията и преди няколко години имаше такова от Българската академия на науките. Всъщност спортуването се явява като алтернатива, като възможност за намаляване на агресията. В този смисъл спортът е изключително полезен, дава шанс на учениците да се занимават с други неща и да намалят нивото на агресия, като това важи и за по-малките деца.

- А по какъв начин Министерството на образованието и науката смята да стимулира спортната дейност в училищата?

нията по интереси също дават допълнителна възможност да се спортува, така че се надявам всеки един ученик да разбере, че часът по физическо възпитание и спорт не е час за оценка, а е час за теб самия. Нека да се използват активно тези часове.

- Знаем, че в много училища в Западна Европа и САЩ се предлагат стипендии за активно спортуващите. Да се надяваме ли на такъв подход и у нас в близко бъдеще?

- Ние също даваме стипендии за постижения на учениците, когато печелят медали и заемат призови места. И когато по-нататък те избират училище в тази посока, имат възможност да получават стипендия.

- Защо спортът очертава правилния път, макар и крайната цел да не е постигане на високо спортно майсторство?

- Не е задължително да станеш шампион, но е важно да се научиш да се самоорганизираш, да си самодисциплиниран, да си поставяш цели и да се бориш за тяхното постигане. Спортът възпитава, калява и дава безценни уроци.

- Какво пожелание бихте отправили към учениците на „Вазов“?

- Използвайте времето, през което сте в училище, за да градите себе си като характер, като знания и като умения. Тези години минават

Николай Павлов, заместник-министър на спорта:

Намерете това нещо, което ви интересува най-много, и влагайте енергията си в него

- В каква посока очаквате този проект да повлияе на развитието на спортната дейност в България?

- Този проект е от наша програма на Министерството на младежта и спорта, която се казва „Национална програма за изпълнение на младежки дейности“ по чл.10а от Закона за хазарта. Зад това дълго заглавие се крие фактът, че една сума се разпределя от Министерството на младежта и спорта за подобен тип проекти, като този, на който присъствахме днес, който е посветен на работа с младите хора, на внимание към феномена сред младите - агресия, но също така и зависимости - алкохол, цигари, наркотици, хазарт. Обръщаме внимание на младите хора и колко

терството на младежта и спорта смята да стимулира спортната дейност сред младите хора?

- Това ни е основна задача в министерството. Имаме много програми, които са насочени към спорта сред подрастващите, спорта сред учащите, спорта за всекиго - така, че да осигуряваме на талантливите млади хора помощ. Имаме и специални урочни стипендии, които вече съществуват за ученици във всички видове училища в страната. Тези, които имат добри класирания на национални, балкански, на европейски или на световни първенства, също получават такова стимулиране като стипендии от държавата. Но тук (в проекта) не говорим само за тези, които ще искат професионално да се обър-

рен, ставаш по-дисциплиниран, научаваш се още по-добре да работиш в екип, да уважаваш противника, да уважаваш съотборника си. Тъй че спортът е много важен, неслучайно има и цяло министерство в страната. Ние наистина всячески се стараем да осигуряваме възможности да се спортува - зали, басейни, първенствата, които има, а и на тези, които имат заложби да стават добри спортисти, държавата гледа да им осигурява и тази помощ, така че спокойно да могат хем да се учат, хем и да спортуват. И утре, когато задобреят още повече, да носят медали на България.

- Какво бихте казали на учениците, които все се колебаят да започнат някой спорт?

- Бих им казал, че най-важното е да не си губят свободното време. Да намерят нещо, което им е интересно, нещо, което ги вълнува, нещо, което привлича вниманието им. Дали ще е в сферата на културата, дали ще е нещо в сферата на науките или на спорта - все е добре дошло. Важното е да не седят само и единствено в социал-

ните мрежи, да потъват в този виртуален свят, което доста често ни губи много от времето, или пък да се занимават с безделие или с глупости, които ни дебнат зад всеки ъгъл - изкушение, алкохол, цигари, хазарт. Спортът е една абсолютно валидна опция за прекарване на свободното време. Тези, които ги влече, по никакъв начин да не се колебаят. Самият факт, че се движат и раздвижват, е достатъчен добър стимул, защото за всекиго е важно да изглежда добре, да се чувства добре, а спортът помага много

за това нещо. И в един момент, дори да не станеш професионален състезател, ти си се научил на физическа активност и като пораснеш във времето, имаш тези навици, а пък и ставаш един любител на спорта. Любителите на спорта, когато не прекаляват, са много готини. Дали ще е баскетбол, дали ще е футбол, дали ще е тенис - да следиш спорта, да се интересуваш от него, е нещо много хубаво. Моят призив е - спортувайте! Възползвайте се от часовете по физическо, които имате, от възможностите за спортуване, които имате във вашия град. Но дори и да не става въпрос за спорт, намерете това нещо, което ви интересува, и като млади хора давайте тази огромна енергия, която имате, в нещата, които харесвате. Бъдете активни и подхождайте към всичко с оптимизъм, с желание! Тогава нещата се случват и възможности винаги и навсякъде има!

Божидара Павлова 9в
Зина Махмудова 11б

- Освен задължителните часове по физическо възпитание и спорт, има и трети час. Той е свързан с дейности и игри на открито и особено сега, в условията на COVID-19, се препоръчва заниманията да са навън, на чист въздух. Занима-

много бързо, но когато след това продължаваш напред, е важно да имаш стабилна база и основа. Използвайте вашето училище да учите, да знаете и да можете!

Божидара Павлова, 9в
Зина Махмудова, 11б

нат към спорта като състезатели, а за спорта като нещо, което е хубаво да го практикуват всички ученици, затова е важно и да имат условията. Ето - изграждат се салони в училищата, осигуряват се и спортни уреди, за да се практикуват и различни видове спорт. Подкрепяме организирането на шампионати - ученически, студентски и т.н. Но е и много важно младият човек да е заинтересован, да му се спортува, да търси тези възможности, които има, да не бяга от часовете по физическо, напротив - да им се отдава. И тогава, когато някой спорт му е интересен, да потърси в своето населено място къде може да се включи като състезател. Пак казвам - не е нужно да искаш да ставаш професионален състезател по един или по друг спорт, а самият факт да си във форма, да се движиш, да имаш физическа активност е нещо много важно за младия човек. А после идват и едни ценности, които носи спортът - ставаш много по-отгово-

Успели спортисти ни подават ръка

Благодарим на всички, които отговориха на нашите въпроси с желание. А ние се интересувахме има ли рецепта за успех в живота, как се стига до върха, кога един човек се смята за успял. Попитахме ги и как са започнали, как се преодоляват трудните моменти, когато си на път да се откажеш, както и коя е победата, която им е най-ценна и с която най-много се гордеят... Прочетете и изберете своя спорт, ако още не сте го направили!

Петър Лесов, олимпийски и двукратен европейски шампион по бокс: Силното желание и индивидуалните качества ще ви поведат към успеха

Като млад бях много буен и имах нужда да вложа някъде цялата тази енергия, която имах. Започнах да тренирам през 1974 г. първоначално без желание, но нещата бързо потръгнаха и с първия си по-голям успех, когато станах републикански шампион, се роди и желанието ми да продължавам да практикувам този вид спорт. Радостта от успеха и гордостта на близките и приятелите ми дадох сили да продължавам напред. С много лишения и усилия постигнах всичко това, което днес ме определя като успял човек. Аз бях женен, имах вече дете и спортът понякога оставаше на заден план, няхах достатъчно време да му се отдавам така, както трябва. Треньорът и хората, които бяха до мен във времето, когато се състезавах, понякога разбираха отсъствието ми, понякога не чак толкова, но и спортът, и любовта изискват жертви и ние ги правим. Най-много се гордея със сина си и със златния олимпийски медал. Както казват хората, Олимп е върхът. Човек трябва да иска да успее и да върви напред. След това идват личните качества. Всеки притежава дадености, които никой друг няма, и ние трябва да се фокусираме точно върху това, което е характерно за нас и да се стремим да го развием, доколкото е възможно. Нашите индивидуални качества ще ни поведат към успеха.

В проекта на асоциация „Докосни дъгата“ срещу агресията бях поканен от инициатора на тази страхотна идея Денислава Ангелова, с която всъщност се познаваме отдавна. За първи път се включих в почистването на плажната ивица в Камчия и оттогава насам съм неразделна част от проекта.

Синтия Чалъкова 126

Станимира Петрова, световна и европейска шампионка по бокс: Отговорност на родителите е да мотивират детето си още в ранна възраст да спортува

На осемгодишна възраст реших да се занимавам с таекуондо в родния ми град -Асеновград, но неолимпийската версия на спорта. Докато учех в НСА, което беше 2013 година, избрах олимпийски спорт, за да мога да отида на олимпиада, разбира се, а това беше боксът. И всъщност през 2014 година започнах да тренирам и да ходя по лагери, а през ноември същата година станах световна шампионка в категория 54 кг. Това е най-високото ми постижение, но всъщност се гордея с всеки един връх, който съм достигнала - двете ми европейски титли например. Всяко постижение за мен е успех. Бъдещите ми амбиции са първо завоюване на квота и след това успех на Олимпийските игри, които отложиха за догодина.

Аз не споделям мнението, че младите хора днес са мързеливи. Повече ги влекат компютърните игри наистина, привлича ги по-лесното. Имат други занимания и все по-рядко са в спортните зали. В последно време се появяват, но са доста малко спрямо преди. Затова и нямаме високо ниво на спорта в България, защото разполагаме с твърде малък подбор. Призовавам всички родители да мотивират и сами да ангажират децата си, защото в ранна възраст те не могат сами да отидат в залата. Това е един доста голям ангажимент към всеки родител според мен, така че предлагам всеки, който има възможност, да запише детето си на някакъв спорт. Затова е и това събитие - да покажем, че спортът е здраве и помага на децата, снижава нивото на агресия в училище. Аз за първи път съм във вашето училище, но доста ми харесва. Първото, което ми направи впечатление, беше игрището, наличието на уреди, които позволяват развитието на спортни дейности. Като цяло определено е хубаво училище и ви дава много възможности.

Християна Тасева 126

Божидар Темелков, световен шампион по самбо: Няма по-хубаво от чувствата, които ще изпиташ в залата

Като малък бях много енергичен и се наложи да намеря нещо, където да влагам всичката тази сила и желание. И по стечение на обстоятелствата, когато бях на 7 години, моят баща ме заведе в залата по джудо и до ден-днешен си оставам там, вече 13 години. Най-много радост по пътя ми донесе Световната титла по самбо и петото място на най-големия турнир по джудо в Дюселдорф, състоял се миналата година. Надявам се и да взема квота за олимпиадата по джудо, която ще се състои през следващата година.

Аз давам всичко от себе си в спорта - енергия, време, желание, а той ми дава обратна емоция, която невинаги е положителна, но няма лесен начин да успееш. Трябва да преминеш и през неприятното, за да достигнеш до щастието. Никога не трябва да се предаваме. Дори в моментите, когато ни е най-трудно, трябва да се борим със зъби и нокти, за да продължим напред към хубавата част на живота. Спортът невинаги е и най-забавното нещо, но има преживявания и моменти, които никое друго занимание не може да ти даде. Хората, с които се срещаш в залата, в повечето случаи остават приятели за цял живот, емоциите, които изпитваш от успеха, са несравними и незаменими. Всеки трябва да изпита тези неща в живота, всеки трябва да се докосне до щастието по един или друг начин. Така бих насърчил помладите да спортуват. Няма по-хубаво от тези чувства, които ще изпиташ в залата.

Изключително благодарен съм за поканата и участието в проекта. Мотивира ме това, че участват много други спортисти, измежду които аз съм най-младият, и мога само да се уча от тях, да се стремя да постигам техните успехи.

Синтия Чалъкова 126

Елица Янкова, бивша състезателка по борба: Пътят до успеха е труден, но щом усетиш, че това е твоят път, никой не може да те спре

След като моите родители прецениха, че трябва да спортувам нещо, в рамките на две години търсех кой е точно моят спорт. Честно казано, щом влязох в залата по борба, повече не излязох оттам. Хареса ми от първия път. Тъй като съм тренирала много спортове, имах база за сравнение, но от първия момент разбрах, че борбата е за мен. Най-много се гордея с олимпийския си медал, защото все пак това е върхът за всеки един спортист. Пътят до него е труден, както при всяко едно начинание в живота, но щом стигнеш дотам, усилията ти се осмислят. Рецептът за успех е никога да не се отказваш, колкото и трудно да е. Аз съм изключително амбициозна и целеустремена, но вече имам по-различен поглед върху живота и може би основната ми амбиция за момента е да бъда щастлива. За нас, жените, е още по-трудно, защото не само в спорта, но като цяло сме подценявани. Но щом усетиш, че това е твоето място, това е нещото, което искаш да вършиш, то никой не може да те спре. Аз не искам да насочвам или обвързвам младите хора само със спорта, мисля, че всеки вид изкуство също е много полезен за тях. Нека да се ориентират и натам, защото в изкуството има душевност, има живот. Виждам, че има амбициозни младежи, които са се насочили към спорта или изкуството, но със сигурност първо им е нужен подтик и то от социалните им среди.

Християна Тасева 126

Нашите успехи

Поспрате за кратко пред тази витрина на втория етаж, където ще видите част от наградите, които училищният вестник донесе в училище за 9-годишния си живот

През миналата учебна година, независимо от сложната обстановка, получихме поредните две национални награди. Взехме отличieto за най-добър екип, както и много индивидуални награди. Виждате, че има достатъчно място за още -

смятаме да ги спечелим! Ако искате и вие с нас да извървите пътя до тях, станете част от нашия екип. Може да го направите, като изявите желание на адрес:

el_vestnik@abv.bg!

Първи ноември – Ден на българската духовност

Какво ни е нужно, за да се събудим?

Нека помним хората, запалили пламъка на знанието! Нека почитем будителите от вчера и днес, които ни вдъхновяват да се отстояваме и себедоказваме всеки ден!

Празнично и делнично

Будителите от нашето минало и героите на настоящето

От дълбока древност човечеството се нуждае от примери, които да следва, от път, който да му бъде показван. Времето избира хора, които да бъдат неговите будители. Двигатели, светилници, вдъхновители - будителите имат толкова много имена и лица! Понякога дори не осъзнаваме, когато се появяват до нас. Осъзнаваме обаче, че останем ли без тях, оставаме без посока, без кураж да вървим до самия край...

България има много личности, които може да нарече „будители“. Една привидно малка и небогата страна с население, което няма щастието да е уверено в бъдещето. Именно тази държава обаче дава живот на смели, жертвоготовни и отдадени на призиването си хора. Светите братя Кирил и Методий, Паисий Хилендарски, Иван Вазов, Васил Левски, Христо Ботев - тези имена са само малка част от пламъка, който гори още от основаването на Стара Велика България. Пламъкът на любовта, която извира от сърцето и е неподвластна на срама и порока. Всеки един от тях е оставил следа. Запомнен е. И ще се помни!

Да ги уважаваме и да ги помним е наш дълг. Но да не искаме да признаем, че нашето време е избрало и други, на които да се осланяме, не можем. Да желаем да заявим, че будителите са едни за всички, също е невярно. Днес самата дума „будител“ сякаш е название на нещо остаряло, отминало... Онези славни и първи будители сякаш вече не са днешните герои. Обществото ни е склонно да следва сяпало посоченото, стига то да е красиво опаковано, въпреки че и красотата днес стана относителна. Малко са тези, които успяват да видят и да усетят искреното и смисленото. Но все пак ги има. Има ги и онези, които носят в себе си частица от изконните качества

на миналите просветители. Родители, учители, спортисти, музиканти, дарители - всеки ги вижда и оценява по свой собствен начин. Присъствието им днес е залог за утре.

Кой е моят будител? Всеки има своите отговори и ги пази в сърцето си. Общото - будители са хората, които ни помагат да се чувстваме пълноценни и щастливи. Които са невидимата ни сила срещу всичко останало. Времето само ни ги представя в различни образи и обстоятелства. Само трябва да се огледаме, да ги видим и да им благодарим. Не само на този ден!

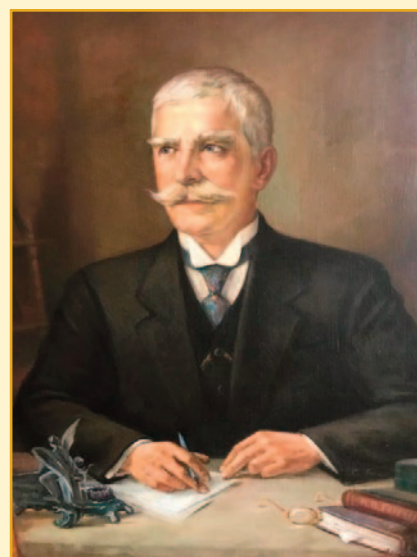
Честит празник, българи!

Божидара Павлова, 9в

170 години от рождението на Иван Вазов – духовната биография на България

Съзнаваме или не, той винаги е бил част и от нашата лична история. Да го видим отново – достолепен, с благородна осанка, обичан, Патриарх... И да продължаваме да четем неговите песни!

„Работех и изливах съдържанието на моята душа в песен. Дадох всичко добро, каквото можех да дам на отечеството. Малко бе, но толкоз имах“.

И аз на своя ред ще си замина,
трева и мен ще расне над прахът.
Един ще жали, друг ще ме прокліна,
но моите песни все ще се четат.

Във тях душата ми изля се цяла
с най-скъпите си бисери, цветя,
в тях всичко светло, ценно си е дала,
във тях живея, звънти и тръпне тя.

Те жив са отклик на духа народни,
а той не мре, и дор сърца туптят
от скръб и радост в нашия край свободни,
и моите песни все ще се четат.

Иван Вазов

Млад репортер

Нека чуем гласа на природата

Екогрижа

Човекът е част от живия свят на природата, затова той не може да бъде неин господар. Природата е най-могъщата сила. С един замах - така, както ни е родила, може за секунди да ни съсипе, затова не трябва да я предизвикваме.

Отношението ни към природата е мерило за нашата екологична култура. Така, както един човек се отнася към близките и дома си, така би трябвало да се отнася и със заобикалящата го флора и фауна. Малък процент са хората, които пазят природата така, както най-скъпото им.

В днешно време все повече се говори, че природата стремително деградира и природните ресурси се изтощават. Чуват се гласове за тъй наречената „екологична ка-

тастрофа“ и учени развиват песимистични прогнози за бъдещето на планетата. Възможността за по-нататъшното развитие на човека като биологичен вид ще наложи не само целенасочено развитие на биосферата, удовлетворяващо нуждите на развиващото се общество, но и усъвършенстване на адаптацията към изменящите се условия на живот на планетата.

Ние, хората, се стремим да създаваме постоянно нови неща, но не се замисляме, че някои от тях могат да бъдат много опасни за развитието на живите организми. Това непрекъснато замърсяване и унищожаване на природата от наша страна говори, че ние самите правим живота си неудобен.

Множество предприятия могат да причинят различни последици, засягащи екологичните условия и предизвикващи преустройство на биосферата.

Благодарение на човека могат да изчезнат различни защитени растения и животни, затова има организации и институции, които следят за такива случаи. Възможно е да се откъснат острови, а пустините да увеличат площта си, да настъпят болести и суша заради замърсени води и почви.

Ако наистина се случат подобни неща, условията за развитие на организмите ще са ограничени и географската карта също ще претърпи промени, а дори ще се променят и климатичните условия. Възможно е и да зачести въпросът: „Може ли човек да промени природата?“. И моят отговор е, че природата ще победи нас, а не ние нея. Ние няма как да спрем природните бедствия, които донякъде са следствие на човешка намеса, но нека се замислим. Все пак ние сме тук и можем да направим така, че природата да гледа на нас със светещи от радост очи, като види едно ново начало и отношение от наша страна, за да се появи балансът човек-природа и да не водим безсмислени войни.

Нека сложим началото на един по-добър живот за едно по-добро бъдеще!

Добромира Герчева 6в

Отличие в международен конкурс

Магдалена Милкова от 5б клас бе отличена с трета награда в Международния конкурс „Заедно в 21 век“. Темата, по която се състезаваха много деца в три възрастови групи, бе „Мирът - надежда на Планетата“. Магдалена участва със свой текст, в който аргументирано описва своята представа за утрешния ден. Ученическата надпревара е организирана от много институции, сред които Съюзът на българските писатели, Националният дворец на децата, под патронажа на Министерството на образованието и Посолството на Руската федерация в България. Пожелаваме й още успехи!

В@з Буки Веди

Успяхме! Светът е наш!

Нашето завършване няма да забравим. Беше експлозия от добре съчетани думи, погледи, усмивки и музика... Беше цветно, красиво и споделено. Искам да запомня всички ви така – сплотени, позитивни и целеустремени, приятели!

С помощта на времето достигаш до едно важно събитие и когато почти сте се изравнили, за да станеш част от него за кратък, но хубав миг, една неравност по пътя го отдалечава от теб отново..., а е трябвало вече да си го задминал и то да е оставило своя отпечатък.

Това важно събитие беше нашето завършване – държавните зрелостни изпити, кандидатстването, суматохата,

еуфорията, празника по този случай. Беше толкова естествено да наблюдаваме абитуриентите всяка година, а като дойде нашето време, се оказахме неподготвени?! Недостатъчно зрели ли бяхме да бъдем зрелостници?! Да, ние сме децата на новия век, нещо различно има в подредбата на планетите, сигурно от друга мая сме замесени, а и това число 2020 крие някаква голяма тайна. Не

искам да я узнавам.

Важното е, че очакването даде на нашия празник по-голяма стойност. А това, че преживяхме нещо непредвидено, ни запечата в историята като „различния випуск“. Не е лошо да останеш, запомнен, нали?! В едно съм сигурна, нашето завършване няма да забравим. Беше експлозия от добре съчетани думи, погледи, усмивки и музика. Беше цветно, красиво и споделено. Искам да запомня всички ви така – сплотени, позитивни и целеустремени, приятели!

Камелия Григорова, Випуск 2020

Днес

Софийски университет „Климент Охридски“ - 6
 Медицински университет – Плевен - 14
 Медицински университет – Пловдив - 2
 УНСС – София – 2
 Англия, специалност „Бизнес мениджмънт“ - 1
 ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“ – 13
 Нов български университет – 2
 Русенски университет „Ангел Кънчев“ – 1
 ТУ – София – 1
 ПУ „Паисий Хилендарски“ – 2
 ЮЗУ „Неофит Рилски“ – Благоевград - 1
 ЛТУ – София - 1

Камелия Григорова – Отличник на Випуск 2020:

Подготовката по всички предмети във „Вазов“ е неоспорима

- Опиши емоцията, която тази титла ти донесе!

- Усещането беше на удовлетворение. За кратко време сякаш успях да си отдыхна, че ще бъда приета да уча, където поискам, и се радвах, че усилията ми през всички тези години не са били напразни. Също така усещах и продължавам да усещам голяма благодарност към моите родители, учители, директора, моите съученици, които са и мои приятели. Наистина беше много емоционално и лично, особено церемонията по изпращането и дипломирането, която беше много дългоочаквана. Разбира се, дългоочаквана, защото миговете, които пропуснахме заедно по последния учебен срок, бяха болезнено и безвъзвратно изгубени. Аз

се радвам, че дори в домашни условия, не успях да изгубя своята мотивация за учене.

- Какво ти костваше въпросната „титла“ и какви бяха трудностите по пътя?

- Искам да отбележа, че за да си пълен отличник, не е нужно да правиш компромис със себе си или с нещата, които обичаш да правиш. На мен поне никога не ми се е налагало. Аз винаги съм имала много странични занимания и никога не съм била от тези, които само стоят вкъщи и учат. Със сигурност съм полагала много труд в ученето, но не съм го усещала като бреме, а напротив. Когато знаеш повече, всичко става по-приятно, унася те. Факт е, че хората обичат да правят това,

което най-добре умеят, а за мен това беше ученето. Беше ми приятно да надграждам знания и ставаше все по-приятно, особено по някои предмети. А относно трудностите по пътя ми... Знаеш ли, понеже се занимавах с много неща, никога не ми оставаше време и винаги закъснявах, но това беше част от приключението.

- Разкажи малко за другите дейности, с които си се занимавала?

- С актьорско майсторство, спортни танци, по-късно започнах социални танци – салса, бачата, кизомба. Съвместявах нещата и по никакъв начин не съм правела

продължава на стр. 10

Добре дошли при нас, първокласници!

Добре дошли в голямото и задружно семейство на Средно училище „Иван Вазов“. Посрещнахме ви в годината на поета Иван Вазов – през 2020-а целият български народ отбелязва 170 години от рождението на Патриарха. На поета, който пък за България, защото я обичаше. Носете неговите думи в сърцата си, съхранете частица от неговата любов към българското, сричайте българските букви, разгряйте пламъка на познанието, запален от вашите всеотдайни учители! Тук сме „книга да учим, добро да сполучим“!

УЧИЛИЩЕ

Детенце хубаво,
пиленце любаво!
Къде под мишница
с тази малка книжица?

Отивам, бабичко,
макар и слабичко,
книга да се уча,
добро да сполуча.

Иван Вазов

I^a клас

I^a клас, 15.09.2020 г.

СУ „Иван Вазов“, гр. Плевен

I^a клас, 15.09.2020 г.

СУ „Иван Вазов“, гр. Плевен

Книга да учим, добро да сполучим!

I^a клас

Аз съм българче

Аз съм българче и силна
майка мене е родила;
с хубости, блага обилна
мойта родина е мила.

Аз съм българче. Обичам
наште планини зелени,
българин да се наричам –
първа радост е за мене.

Аз съм българче свободно,
в край свободен аз живея,
всичко българско и родно
любя, тача и милея.

Аз съм българче и расна
в дни велики, в славно време,
син съм на земя прекрасна,
син съм на юнашко племе.

Иван Вазов

I^a клас, 15.09.2020 г.

СУ „Иван Вазов“, гр. Плевен

I^a клас, 15.09.2020 г.

СУ „Иван Вазов“, гр. Плевен

Бивши ученици разказват

Мила Томова: В „Иван Вазов“ получих стабилна основа, която цял живот ми помагаше да се развивам

Мила Томова учи в СУ „Иван Вазов“ в хуманитарна паралелка в периода 2002-2005г. Пътят ѝ я отвежда в Италия, Франция, Германия, Испания, където учи международен бизнес и маркетинг и се реализира успешно. Владее английски, италиански, френски, испански. След като се връща отново в България, завършва магистратура „Предучилищна педагогика“ в Софийския университет и специализира Монтесори педагогика, включително и в град Бергамо, Италия, където преподава Марио Монтесори – син на Мария Монтесори, създателка на тази педагогическа система. Предлагаме ви разговора ни с Мила - за образованието и реализацията, за пътя след училище, за важните избори, които правим в живота си.

- За нас, които сме в училище, е много интересно какво точно представлява методът Монтесори? Разкажете накратко!

- Едно от най-важните неща е, че има индивидуален подход към всяко дете. Нещата не се случват накуп, не се преподава на всички едно и също. Преподавателят се занимава или с малки групи, или дори само с едно дете, като му се обяснява това, към което е проявило най-голям интерес. Другата красива страна е, че всичко е взаимно свързано, има плавен преход между самите области. Важно е и общуването между различните възрасти, като по-неопитните могат да черпят информация от по-опитните. Друго важно е, че няма осредняване - проследява се точният напредък на всяко едно дете, а не например на цялата група. - **Трудно ли е това за учителите – да успяват да отделят време на всяко дете според неговите възможности? А кои са и другите трудности?**

- Да, наистина, предизвикателство е да насочваш енергия към всяко едно дете, да определяш подхода си... И чисто физически се изисква време, за да се работи поотделно. За 8 часа работно време, в което е включена и обедна почивка, преподавателят трябва да успее да оползотвори всеки момент. Необходимо е и да напредват в собствените си области и да получават заслуженото си внимание. Всяко едно дете трябва да се следи и да се подхожда към него спрямо нивото му. Иначе е като да носиш един размер обувки цял живот, не се получава. Трябва да се нагаждаш спрямо израстването. Някои деца са по-чувствителни, други - не. Хубавото е, че това се преодолява със съставянето на малки групи деца, които са на едно и също равнище по даден предмет.

- **Всичко това звучи твърде предизвикателно и ангажиращо. Вас какво Ви мотивира да го опознаете и да започнете да работите по този начин?**

- До неотдавна се занимавах с доста по-различни неща, но мисля, че това именно ми помогна да направя този кариерен завой. Допреди няколко години живеях в чужбина, имам магистратура по международен бизнес и маркетинг, работех в огромна фирма за бързооборотни стоки в Брюксел и точно преживяването в нея беше причина да се замисля. Усещах как цялата моя енергия отива за нещо, което не беше значително. Тогава си зададох въпроса какво искам да направя с времето си, с всичките си познания и езици. Дадох си сметка, че отдавна съм имала интерес към сферата на образованието. През годините съм се докосвала до различни образователни системи – френската, италианската, испанската, белгийската, включително и до българската по време на обучението ми в няколко университета, което се основаваше на много различни подходи. Всъщ-

ност точно един български метод ме впечатли много – методът Сугесто-педия, който използва скритите резерви на мозъка и позволява да се запаметява огромно количество информация, без човекът да се напруга. По него изучавах френски език и за четири месеца постигнах ниво, което на италиански постигнах за 2 години. При него се работи на малки групи и атмосферата те по-тапя в контекста на съответната държава. И виждайки по какъв иновативен начин може да се усвои чужд език, си зададох въпроса какво е сбъркано в традиционната система, къде се греши... А това е осредняването, уеднаквяването, академизмът, който се изисква по всеки един предмет и който смятам за излишен. Именно заради академизма липсва практическата част и тогава се появяват другите проблеми - например в огромна част от времето учениците, а и студентите, изпълняват ролята на пасивни слушатели. Традиционната система дори не те поставя в ситуации, в които да усетиш желание да правиш нещо, да задаваш въпроси...

- **Това ли беше причината да се върнете в България – желанието да промените нещо, което е сбъркано, но трябва да се промени, за да вървим напред?**

- Да, точно с тази идея се завърнах тук. Дадох си сметка, че искам да внеса промяна не къде да е, а в мо я роден град - тук, в Плевен. Смятам, че големите промени стават от малките двигатели. Все отнякъде трябва да се започне. Ако сега заложим, че частичка от тези 50 деца, които преминаха през моята детска градина за една година, се стараят да се домогнат към по-добро, аз ще бъда много щастлива. И се надявам училището да надгради постигнатото, от тях да станат активни и трезво мислещи личности. Това е моята мисия тук, в България.

- **Не Ви ли уплаши това, че Плевен не е толкова развит град?**

- Това, че градът е малък и не предлага много перспективи, не ме уплаши – дори ме мотивира. Има млади хора, които повече четат и се информират точно заради разочарованието от традиционната система, което те самите са преживели. Младите търсят нестандартни методи и точно липсата на такива ми даде още по-голям тласък.

- **Нека Ви върнем в училище „Иван Вазов“. Разкажете ни какви спомени остави то във Вас, какво Ви даде, с какво ще остане в сърцето Ви?**

- Един от най-ярките ми спомени е от един от първите часове по физическо – с господин Пецов. Правехме нормативи и аз скочих 1.90 метра от място, а неговите думи бяха „Момиче, ти ще се запишеш на лека атлетика!“. По онова време всъщност надбягвах и момчетата от футболната паралелка. Наистина няколко години тренирах и сега оценявам колко много ми е дал спортът

– самодисциплина, култура на тялото, мускулна памет дори. Овладееш ли веднъж техниката, ти вече можеш да го правиш по правилния начин, а това също оставя отпечатък върху уменията ти в живота. Другите най-забавни и хубави спомени имам при госпожа Радинка Иванова, която беше мой класен ръководител. Спомням си колко много часове български език имахме. И тя беше жената, която ме научи на правопис и която много ми помогна занапред и в литературата, и в други житейски ситуации. При нея нямаше уеднаквяване, смея да кажа, че тя ми даде един много стабилен тласък със своята работа. Ако сега можех да се върна в някой учебен час, бих избрала да се върна именно в часовете по български език. Винаги ми бяха интересни. Госпожа Иванова притежава огромна харизма и тя е учителят, който най-много ми е повлиял през всичките ми ученически години. И още интересни моменти е имало – при госпожа Здравка Цонкова например, която беше преподавател по история. Там получих и първата си двойка. ☺ Тя много ни респектиреше, много държеше на това учениците да са добре подготвени.

Ако трябва да обобщя, ще призная, че в училище „Иван Вазов“ получих стабилната основа, която цял живот ми помагаше да се развивам.

- **Какъв съвет бихте дали на абитуриентите, на които им предстои да поемат по пътя на живота, като човек, който е направил много избори и е преминал през много, за да постигне целите си?**

- Бих ги посъветвала да си изберат специалност, в която могат да се записват на различни курсове, да се докосват до различни неща, да не спират да опитват. И силно препоръчвам да отидат на студентски обмен – точно той и международният опит качествено ми промениха мисленето. Невероятно е. Хората се променят, разширяват кръгозора си. И също така да не се плашат с мисълта, че каквото изберат, ще бъде за цял живот. Винаги може да направиш обратен завой. А за тези, които още не са абитуриенти, препоръчвам да търсят топли връзки с различни професии. Ако могат, да са доброволци на различни места, да пробват, докато открият материята, която наистина ги влече. И да развиват комуникативните си умения, да са организирани, да работят с различни компютърни програми, защото това е бъдещето. Могат да намерят много достъпни, полезни и ползотворни курсове в интернет, които помагат при ориентацията, а и при развитието. Много е ценно съответно и да могат да отсяват вярната информация, тази, която ще им донесе някаква полза. От всички материали човек може да извлече нещо важно и полезно за себе си. Колкото по-разноороден опит имате, толкова по-добре.

- **Какво е успехът за Вас?**

- „Успех“ свързвам с постижението да оставиш нещо истински ценно зад гърба си, нещо, което си развил и след това да продължи да се развива. Да продължаваш да надграждаш, да имаш визия за големи цели. Важно е и усилията да са възнаградени, да виждаш смисъла от работата си, оценен по вдъхновяващ и

подобаващ начин. Разбира се, „успехът“ е такъв, когато имаш щастлив и красив личен живот. Чувствам се удовлетворена от това, което правя. Има накъде да се стремя и смятам, че съм на правилния път.

Божидара Павлова 9в
Християна Тасева 12в

Интровертно

Карантината на самотата

Допреди осем месеца думата “карантина” я бях чувала само относно научната фантастика. От „Планетата на маймуните“ до почти всяка медия, свързана със зомби апокалипсис. Техните предотвратителни мерки звучаха като измислица, излязла от параноичния ум на конспиратор. Когато извънредното положение бе обявено през месец март (преди повече от половин година!), до последно смятах, че нещата ще се оправят. Както при всяка грипна ваканция - сляхме да си седим една седмица вкъщи, колкото да си отпочинем, и да се върнем обратно към монотонното „даскало“.

Може да си представите шока ми, когато два месеца по-късно още бях вкъщи, сама и вече забравила външния вид на училището, заклешена в още по-монотонен апартамент.

Сега дори споменаването на карантината ме кара да треперя. Стръскащо е колко бързо мина времето. Дните, седмиците, месеците - просто се сляха в една дълга духовна хибернация. Мисля, че като стана ясно, че това е по-сериозно, отколкото си мислехме, дисоциирах и просто витаех в апартамента си като в транс. Бях принудена да живея в “кула от слонова кост”, но за жалост не постигнах нищо с престоя си. Не достигнах някакво духовно прераждане, в което изведнъж да стана екстровеертна. Нито пък се депресирах достатъчно като символлист (очевидно, щом четете това...). Същата съм си, каквато бях преди карантината. Но... Радвам се повече, когато видя приятелите си. Знам, че не би трябвало, но прегръщам всеки познат малко по-силно и малко по-дълго. Карантината ме държа гладна - не за храна или диалог, но за контакт. Бих могла цял живот да не говоря, ако има някой, който да ме прегръща...

Самотата кара човек да преосмисли кое е най-важното. Прекарах доста

време със семейството си и осъзнах, че без приятели човек може да поудее. Колкото и да обичам родителите си, не мога да прекарвам цели дни с тях в мир и спокойствие - все някак ще се скараме. То и с приятелите е така, но не живея с тях 24/7, след като съм ги обидила по някакъв начин. Осъзнах всъщност колко време мога да прекарам на едно място с телефон в ръка, когато един ден станах сутринта в 10 часа и легнах в 5 часа другата сутрин. Затова почнах да си слагам аларми за ядене, учене и спане. Започнах да чета повече книги (не от задължителната литература, спокойно) и осъзнах, че няма по-голямо удоволствие от това да държиш книга в ръцете си, да прелистваш страниците и да се пренасяш в свят и време, което не е твоето. Реално погледнато, бягството, към което символите се стремят, наистина ми помогна през тези месеци. Можех да забравя, че съм заклешена вкъщи без никакъв социален контакт и да водя въображаем диалог с героите от книгата.

Освен това, в момент на гробна тишина, ме осени фактът, че след време ще пишат за карантината, за кризата и за близостта, която се породила от дистанцията, в някой учебник по история. Осъзнах, че досега винаги съм чела за исторически събития и никога не съм живяла по времето на нито едно от тях. Ободряваща е мисълта, че ще мога да разказвам за това на децата ми и те няма да ме разбират по същия начин, по който ние не разбираме времето на социализма например.

Моля се единствено да няма повторение и това да е единственото глобално бедствие, през което трябва да премина. Но ако ще има второ, се надявам да е зомби апокалипсис, защото поне ще мога да излизам навън.

Виктория Енева, 12в

Изкуството да живееш е да живееш с изкуството

Културата е език – таен език за споделяне на съкровени желания и мисли, за отправяне на послания, за общуване на надезиково равнище, възможност за разбиране на другия, възможност да разкриеш себе си така, че да бъдеш действително разбран – характера, духа, съдбата. - **Венцеслав Константинов**

В този брой на вестника реших да ви срещна с един млад артист – Радина Алексиева. Тя е завършила нашето училище през 2016 год., а през 2019 год. се дипломира успешно в Театрален колеж „Любен Гройс“ със специалност актьорско майсторство. В момента бившата наша ученичка работи в Драматично-куклен театър „Васил Друмев“ в град Шумен. Освен да бъде на сцена, Радина обича да пише. В началото на тази година издаде дебютната си книга – „Въздихание“.

- Радина, защо театър?

- Защото театърът е магия, единствената жива магия, тъй като всяко друго изкуство може да бъде записано и след това консумирано по един или друг начин, а театърът – не. Той се случва тук и сега. Ти и публиката ставате едно цяло. Театърът не е еднолично изкуство, всичко зависи от хората в залата. Представлението го правим ние – артистите и зрителите, заедно. Няма разделение между публика и актьори.

- Какво те вдъхнови да избереш именно това изкуство?

- Сякаш винаги съм знаела, че това искам да правя. /сmee се/ Никога не съм си и представяла, че мога да се занимавам с нещо различно от изкуство. Сякаш всичко друго би отнело от мен самата, докато изкуството ме кара да се чувствам по-добре, да ставам сутрин щастлива, да обичам живота, да съм себе си.

- А какво те вдъхновява?

- Ами, какво ме вдъхновява... не съм се замисляла. Всичко около мен ме вдъхновява – дори чистият въздух. Разбира се, в София не е много чист /сmee се/, но понякога, ставайки сутрин, отварям прозореца и сутрешният въздух някак ми напомня на село, за идилията там, за подредеността и чистотата. Песента на птичките. Лунната. Всичко. Всяко малко нещо може да ме вдъхнови.

- Тоест вдъхновението идва неочаквано и е в най-простите неща?

- Не, то е навсякъде, стига да имаш очи, за да го видиш.

- Има ли хора, на които се възхищаваш и се опитваш да подражаваш?

- Няма човек, на когото се опитвам да подраждам. Никога не съм имала идол и никога не съм искала да бъда нещо по-различно от самата себе си. Търся собствената си уникалност, своята идентичност. Смятам, че човек е Вселена, в която се съдържат много неща. Ние сме съвкупност от безброй много качества. Всеки трябва да търси себе си и да не се опитва да бъде нещо, което не е.

- Би ли се определила като перфекционист?

- Категорично да. Във всяко едно отношение съм повече от перфекционист, искам всичко да бъде перфектно, въпреки че осъзнавам невъзможността всяко нещо да става, както аз искам.

- Имало ли е моменти, в които си се отчайвала и си се питала дали си струва наистина да про-

дължаваш?

- Ако да, какво те е спирало да се отчайваш?

- Да. Всеки път, когато се за-сегне въпросът за бъдещето на театъра. Тази година беше доста трудна, извънредното положение се отрази зле и на артистите. Започнах да се

питам какъв е смисълът наистина. Тази ситуация ме накара дори малко да се отчая. Защо съм учила нещо, с което не мога да се издържам? Много пъти съм се питала дали да не се захвана с нещо друго, нещо по-доходно, което обаче не ми доставя удоволствие.

- Според теб трудно ли е да се следват мечтите?

- Не. За мен това е единственото нещо, което трябва да следваме. Само мечтите. Само те знаят пътя. Аз вярвам в максимата, че всичко, което си пожелаеш, се сбъдва. Мечтите са най-прекрасното нещо. Те ни правят по-силни, по-истински и по-добри. Трябва да мечтаем, само това има смисъл.

- Училището или домът имат по-голям принос в това какви ставате?

- Домът.

- Възпитанието?

- Домът като цяло. Самата среда, в която израстваш. Уютът на дома те изгражда като човек. А средата в училището по-скоро ти помага в отношението с другите, изгражда те като личност. Благодарна съм на това, което ми е дал мой дом. Вкъщи винаги са ми помагали да се изправя, след като съм падала. Моето семейство ме научи да следвам мечтите си и ми помогна да стана това, което съм.

- Научи ли те на нещо друго нашето училище?

- Разбира се, че ме научи на много неща. Благодарна съм за тези осем години, в които бях ученик в училището. Придобих много качества, които са ми от полза. Станах по-дипломатична, по-сдържана. Освен знанията, които ми дадоха, моите учители ми помогнаха да съм дисциплинирана и организирана. Училището ме подготви за истинския живот.

- Каж ми малко за първата си книга. Защо „Въздихание“?

- Посветена е на баба, защото тя е причината да обичам четенето и писането. А за заглавието – не

знам. Идеята ми дойде изведнъж. Написах „въздихание“ върху една салфетка и никога повече не го промених. Представих си как изкачвам много висока планина и не мога да си поема въздух. Успях да вдишам чак на върха. Точно този момент беше моето въздихание.

- Как те кара да се чувстваш по-езията?

- Свободна и истинска.

- Много бих искала да разбера един млад образован човек, гледаш малко по-артистично на света, как възприема телевизията и социалните мрежи? Като необходимост, като начин да бъдем информирани или като загуба на време?

- Не съм любител на телевизията, но се старая винаги да съм информирана относно актуалните събития в страната и чужбина. През свободното си време използвам интернет, за да гледам любими филми и сериали. За мен мобилните приложения са много лесен начин да общуваш със семейство и приятели.

- Какво ти е мнението за културата днес?

- Аз съм доста песимистично настроена. Смятам, че много хора не оценяват това, което ни дава изкуството. Истинското изкуство остава на заден план, сякаш светът е станал доста по-комерсиален. Хората не намират време за култура, което истински ме натъжава, но все пак се надявам, че нещата, може би, някой ден ще бъдат различни. Мечтая да забавя забързаното ни ежедневие. Искане ми се да създам „пътуващ“ театър, който да бъде за всички. Целта ми е да въздействам на хората и да им помогна да се вгледат в малките неща.

- Какъв съвет би дала на тазгодишните абитуриенти?

- Следвайте мечтите си, ще ви бъде трудно, но не се отказвайте. Борете се!

Илияна Алексиева 12б

Pro & Contra

Пристрастия

Може би не си губим времето с телефоните в ръка?!

Нашето поколение често се определя като мързеливо, глупаво и неамбициозно. Обвинявани сме, че не спортуваме достатъчно, че не водим здравословен начин на живот, че не четем книги и не се образоваме, а единственото, което правим, е да си седим на телефоните, губейки свободното си време. Тези предразсъдъци далеч не ни харесват.

Да, определено прекарваме повече време в интернет, отколкото родителите ни, когато са били на нашата възраст, но нима те не биха го правили също, ако технологиите тогава бяха по-развити?! Всъщност бабите и дядовците ни са спорели с тях, когато са гледали много телевизия и са говорели по домашния телефон, защото това също е било ново по онова време. Всяко поколение е различно от предишното, но само защото е различно, не значи, че е лошо.

А може би не си губим изцяло времето с телефоните в ръка... Мисля, че всеки един от нас научава много неща, които или трудно ще намерим в библиотеката, или изобщо няма да намерим.

Често ни се случва да търсим информация и да се обърнем към любимата страница – Уикипедия. Факт е, че много от нас завършват гимназия благодарение на нея! Но всичко там е толкова ясно, виждаш го хубаво обяснено и колкото ти трябва. Много ни помага, когато изготвяме проект или реферат за училище, но и когато просто се интересуваме от нещо. Като да потърсиш кой е даден човек, явление, събитие, нещо малко, колкото да ти обясни. Много по-трудно ще е да отидеш до библиотеката, да се разровиш в книгите и да намериш точно това, което ти трябва. Да не говорим, че информацията може да не е актуална. А и сигурно не сте наясно, че има електронни варианти на много книги и докато гледате някое дете да си ровичка в телефона и го съдите, може то да чете.

Гугъл преводач. Няма как да не го спомена. Да, понякога отговорите му не са напълно верни, но поне са ориентировъчни. Имам речник на всеки език в джоба си, какво още мога да искам? Много е удобно, когато срещнеш чужда дума, просто да си извадиш теле-

фона и да видиш какво значи. Не е нужно да ходиш да търсиш речник и да прелистваш страници, докато я срещнеш. Ами ако не е дума, а цял израз? Какво – вадиш и учебник с граматиката? Ще загубиш наистина много време и вероятно дори ще се откажеш, ако не е толкова важно. Но Гугъл преводач е абсолютно достъпен и спестява време и усилия. Безспорно полезен.

О, и Ютюб. Това е мястото, където слушаме музика, гледаме филми и видеа с интересни факти, научаваме езици (най-вече английски), обогатяваме общата си култура, виждайки как живеят хората от другите части на света. В Ютюб има всичко за всекиго. От съвети как да си подстрижеш косата сам до исторически документални филми. А само да потърсиш, ще намериш толкова образователни видеа, които могат и да помогнат в училище.

Не на последно място, в интернет научаваши и много неща за самия себе си. Кой си всъщност, какво харесваш, какъв искаш да бъдеш – това са само част от тези неща. Виждайки как живеят хора от различни държави, чувайки техните истории, започваш да разсъждаваш върху това, което си, и това, което искаш да бъдеш. Имаш представа за пътя, по който искаш да поемеш. Ставаш благодарен за това, което имаш, защото разбираш, че има хора, които копнеят за него.

Така че, ще кажа на по-възрастните – не, не си губим изцяло времето, седейки на телефоните си. Много от нас научиха неща от тях, които години след това научиха в училище, и неща, които така и не прочетоха по книгите. Не ни съдете! Имаме възможността – вземаме я. Пък и не се правете, че не прекарвате половината си ден във Фейсбук...

Зина Махмудова 11б

БУДИТЕЛИТЕ ПРЕЗ НАШИЯ ПОГЛЕД

В часа на класа ние, учениците от 6Б клас, отбелязахме Деня на народните будители. Отдадохме почит на някои от най-изявените родни книжовници. Наученото за тях допълваха презентации и изготвени от нас постери. С гордост си припомним делото на светите братя Кирил и Методий и учениците им.

Запознахме се с приноса на бележити будители от епохата на Българското възраждане като Паисий Хилендарски, Софроний Врачански; научихме повече за автора на „Рибния буквар“ – д-р Петър Берон, както и за Васил

Априлов – основателя на Априловската гимназия. Обсъдихме творческия път на Любен Каравелов и делото на П.Р. Славейков. Нека помним и славим нашите будители не само на този ден!

Стефания Петрова, 6б

Продължава от стр. 5

компромис с нито едно от тях. Нито с училището, нито с писането във вестника. Бяха част от ритъма ми на живот и не мисля, че щях да бъда това, което съм сега, ако нещо от тях липсваше.

- Какво ти помагаше най-много през годините ти на ученичка?

- Помагаше ми това, че имах изградени навици, имах режим. Не пропусках урок, а дори понякога само да съм го прочитала, винаги съм се връщала после и съм го донаучавала. Защото когато имаш представа, когато ти е позната една материя, след това наваксваш лесно. Така че, не оставяйте по няколко ненаучени урока е моят съвет, пък камо ли цели раздели. Дори да се измъкнете от лоша оценка, после на вас ще ви е трудно, а основните пропуски личат винаги.

- Къде намираше вдъхновение?

- Може би в четенето и анализирането на произведения, което винаги ми е действало терапевтично. Също така в писането, в театъра и в танцовото изкуство, освен като зрител бях и изпълнител и продължавам да съм.

- Имаше ли нужда от частни уроци или разчиташе изцяло на своите учители?

- Никога не съм ходила на частни уроци по каквото и да е. Разчитах на себе си и на своите учители. Също така мисля, че за Националното външно оценяване, за Държавните зрелостни изпити, за кандидатстудентските изпити задължителният учебен материал е достатъчен, когато е добре усвоен и упражнен. Ако се стремите към отлична оценка или към изяви със

състезателен характер, трябва да почерпите знания от допълнителни източници. Но за тях аз винаги съм се допитвала до своите учители, оставала съм на консултации за допълнителни материали и така се подготвяхме за олимпиади например.

- Защо „Иван Вазов“?

- Избрах „Иван Вазов“ още в пети клас заради хуманитарния профил и разбрах, че е било правилното решение. След това в осми клас няхах особени колебания, отново заради литературата и историята, заради вестника, в който много исках да списвам. И не на последно място, заради добрата подготовка по всички предмети, която във „Вазов“ е неоспорима.

- Разкажи ми най-яркия спомен от класната стая, забавна случка или събитие, което се е отпечтало в съзнанието ти и няма да забравиш?

- Не знам дали ще мога да открия точно един-единствен, защото това са пет години спомени с всекидневни шуротии, признавам. Паснахме си от самото начало, с времето ставахме все по-задружни като колектив, пораснахме заедно и накрая се променихме. Осми клас например целият клас бяхме изгонени заради надраскан стол от неизвестен извършител. После процесът мина през една екскурзия, която ни накара да разберем, че във всекиго от нас се крие нещо познато и интересно. И в дванадесети клас, въпреки COVID-пандемията, въпреки че останахме в доста по-малък състав, изживяхме най-хубавия бал и то благодарение на господин Митев и на нашите класни ръководители, които винаги си държаха на ду-

мата.

- Липсва ли ти училището и какво ти остави то всъщност?

- О, много ми липсва. Винаги ще ми липсва и ще си спомням с носталгия. Хубавото е, че ние всички знаехме, че ще ни липсва още докато бяхме заедно и сме го споделяли едни с други. Точно затова правехме всичко като за последно всеки път. А училището ми остави богато ученическо творчество, фрази, изказвания – кои на място, кои - не – закачки, вътрешни шеги, някой друг прякор, много снимки... Имахме хора, които пишат забавни стихотворения, които пеят, така че някои песни още ги чувам в главата си само с техния глас. Остави ми наистина богата гама от емоции, много приятелства. Радвам се, че накрая успяхме да спечелим доверието и на нашите учители и връзката учител-ученик стана по-силна, промени значението си. Дистанцията беше скъсена и обединението беше постигнато.

- Какво ти даде работата за вестника?

- Много ми помогна. Ако не пишех във вестника, сигурно нямаше да имам този успех. Провокираше ме постоянно, четях допълнително, интересувах се. После заявявах позиция, по този начин усъвършенствах стила си на писане, нормите на българския език. Бях репортер, фоторепортер. Така се срещнах с хора от публичното пространство, които дават интервюта само в топ медии. И то само защото съм представител на ученически вестник. А съм забелязала, че на децата никой не отказва. Винаги носех новия брой, който подарявах. Той винаги натежаваше и беше едно добро дока-

зателство. Винаги беше положително оценен от събеседника, разглеждаха го с интерес. Вестникът ме възпита и изгради, станах по-разговорлива и уверена, което преди това ми липсваше. Ние, от екипа на вестника, винаги сме писали за това, което пряко ни вълнува, което беше голямо предимство също.

- Какво мислиш за онлайн обучението?

- Ами, засега още ми се налага да имам часове онлайн и не, аз не съм привърженик на онлайн обучението. Твърдо го заявявам. Много е важна живата връзка, социализирането сред нови попълнения – говоря за първокурсници, осмокласници. Няма как да се опознаете... Просто човешкият фактор е много важен. Да усетиш емоцията на събеседника, самия преподавател. Относно знанията, които получихме по време на онлайн обучението, мисля, че този кратък период, в който бяхме затворени вкъщи, беше достатъчен, но ако това продължи, ще се усети липсата.

- Какво е усещането да си студентка в Софийския университет и какви са първите ти впечатления?

- Усещането е различно, странно, защото тепърва свиквам с нови неща. С обръщението „колега“ например, което винаги ми върши работа при толкова много имена. Свиквам с нови названия, термини, с нов град. Още не мога да си запомня програмата, защото е много разпокъсана – от вторник до събота, сутрин, следобед... Не е като в училище, но е интересна. Избрах специалност международни отношения в юридическия факултет. Дисциплините, които

изучаваме, са пряко свързани с историята, правото, политологията, също важно място заемат езиците. На този етап избрах английски и немски, като впоследствие ще уча и руски.

- Какви са амбициите ти отсега нататък?

- Ами не мога да правя големи предсказания за бъдещето, само се надявам обучението ми да върви гладко и да не срещам трудности. Много се надявам да пътувам и да имам достъп до други европейски университети, но това ще бъде най-вероятно догодина... Ако няма други външни фактори, разбира се.

- Какъв съвет би дала на сегашните абитуриенти, на които тепърва им предстои да минат по твоя път?

- На сегашните абитуриенти като съвет бих дала да изберат каква ще бъде втората им матура поне до коледната ваканция и да се захващат здраво с подготовката за нея. Да учат и по български и литература също, защото ако и тази година се кандидатства с оценките от матурите, приемният бал отново ще е много висок. Както миналата, наистина беше много висок. Така че преценете добре коя оценка ви е необходима, но пък и по кой предмет имате реални шансове за висок резултат, защото се убедих, че само да си вземеш матурата, не е достатъчно. И още нещо, личен съвет – бъдете единни и се забавлявайте заедно, това е най-хубавата ви година, вашата година. Випуск 2021, пожелавам ви здраве и успех, а в това, че завършвате най-хубавото училище, не се и съмнявайте.

Християна Тасева 12в

Репортажно

Пилот, лекар, инженер, спортист... – коя професия да избира?!

Отговорите второкласници ще търсят в срещи с професионалисти - първият е световният шампион Детелин Далаклиев

Петък. Преди обяд. Слънцето влиза нежно и сякаш предпазливо през прозореца до бюрото ми. Концентрирана върху домашното по биология, чувам вибрациите на телефона си. “Г-жа Радинка Иванова”, изписано на екрана, ме кара да се вълнувам. Вдигам и получавам поредната интересна задача, както очаквах. Спокойно и стегнато ми обяснява за предстоящото малко събитие, за което ми възлага доверие да отразя. Отново е свързано със спорт - там, където хиляди, милиони хора се обединяват, независимо от всички други различия. Там, където децата създават незабравими спомени и откриват своите “role models”. Спортистите са тези, които в последните години се наложиха като вдъхновители.

Детелин Далаклиев е един от тях.

Именно посещението на единствения световен шампион по бокс на България е причината да посетя 2б клас. Завършила всички домашни и достатъчно подготвена с уроците, за да постигна спокойствието, че съм изпълнила това, което се очаква от мен(и към което сякаш съм пристрастена), влизам в светлата стая и тихичко се настаниавам на един от последните чинове. Любопитните погледи на малките главички няма как да ме пропуснат. Малко след това влиза и Детелин Далаклиев. В краткото време преди да започне часът, провеждаме разговор, в който, разбира се, питам какво му е дал спортът и кои са най-важните уроци, които е получил. “Спортът е навсякъде. На мен лично ми е дал всичко. През целия си живот съм бил спортист и именно практикуването на високо ниво ме е

научило на много неща. Никога да не се предавам, да бъда човек, да бъда на място и да искам да бъда голям шампион.” Сред децата в класната стая обаче едва ли има много, които да се стремят да станат медалисти от престижни състезания. Поне на този етап. И това е нормално. Защото всеки усеща своя път, рано или късно, и всеки носи своята частичка уникалност. “Не е казано, че всяко едно дете, което е отишло да тренира бокс, ще стане боксьор или голям спортист. Важно е да спазва правилата и най-малкото да се научи да спортува и да се чувства добре.” На дъската прилежно са изписани думите “пилот, рибар, учен лекар, фризьор, електричар, сервитьор, инженер, ясновидец”. Става ясно, че часът ще е посветен на професията.(А вие забелязахте ли, че

взети поотделно, първите буквички на всяка дума от написаните, образуват именно съществителното “професия”?!? :)

). Става ми ясно, че и госпожа Евелина Ницова прекрасно владее своята професия. Моли Детелин да седне на един от ученическите чинове и енергично разяснява на децата, че именно той ще е първият участник в поредицата от часове, когато различни родители ще представят своята работа. Вниманието е насочено към думичките на дъската. Без никакви колебания второкласниците ги прочитат и без много-много да мислят обясняват какво означава да си това, какво означава да си онова... По детски. По онзи чист и хубав начин. След като откриваме магическата връзка между първите букви, гостът е поканен да разкаже своята история. Със себе

си той е донесъл чифт боксови ръкавици и златен медал от републиканско първенство. Успехите му обаче излизат далеч извън границите на републиката. Отличията от европейски първенства и незабравимата световна титла от Милано 2009 сами говорят за постиженията му. Докато децата имат възможността да пипнат ръкавиците, шампионът не спира да разказва. Не описва пътя си като приказка - животът на един професионален спортист е безброй тренировки, ежедневен труд, непрестанно влагане на сърце и душа в това, което правиш. Според думите му спортът е изкуство, мисъл, кординация. А боксът - да,

това е боен спорт, но не отиваш да тренираш с целта да можеш да биеш. Отиваш, за да се учиш на едни от най-важните ценности. Не пренебрегваш училището. Учиш се да уважаваш всяко едно нещо, което може да те обогати. Върху листчета във форма на боксова ръкавица всяко дете пише пожелания за шампиона.

- Хареса ли ви този урок? – пита госпожата.

- Даааа... - е безапелационният отговор, примесен със звънлив смях. А усмивките по лицата, огрени от октомврийското слънце, казват всичко.

Божидара Павлова 9в

Изкуството да си активен

Спортът, подобно на училището, има за цел да възпитава. Някои се справят по-добре с науките, а други – със спорта. Има и такива, които съумяват да съчетават отлично и двете. Така е при Кристиан Иванов от 3б и неговия по-малък брат – Габриел от 2б, които записват високи за възрастта си постижения в спорта и

отличен успех в училище.

Кристиан проявява интерес към леката атлетика след разговори с връстници и съученици и придобити впечатления от техните уме-

ния и постижения. След пряко наблюдение на тренировки по лека атлетика започва. Така през януари 2020 г. вече е картотекиран към клуба. Участвал е в 6 лекоатлетически лиги и турнири в град Плевен, София, Враца и Казанлък, от които има извоювани 2 сребърни медала – по един във всяка от дисциплините „спринт 60 метра“ и „скок от място“ и 3 бронзови в дисциплината „спринт 60 метра“. На участие в турнир „Купа роза“ в Казанлък постига личен рекорд на спринт 60 м във възрастовата група 2010- 2011г. – 9.16 сек. Най-голяма радост и удовлетворение демонстрира по време на участието си в лекоатлетическата лига „GOKids 2020“ – гр. София.

Габриел, по-малкият брат на Кристиан, присъства неколкостранно на тренировките на брат си в лекоатлетическата зала в Плевен. Стои плътно до треньора, наблюдава с интерес и импulsивно изпълнява на място упражненията, възложени за изпълнение на децата от клуба. На

една от тренировките, след отпразненство по време на почивка въпрос от страна на Кристиан: „Габчо, тича ли ти се?“ и след поканата на треньора г-н Топузов, Габриел се включва с желание във финалната част на тренировката. След няколко присъствия и кратки включения в тренировките на брат си, през март 2020-а и той е в лекоатлетическия клуб. Участвал е в 5 лекоатлетически лиги и турнири в Плевен, София, Враца и Казанлък. От тях има извоювани пет медала – 2 златни – по един във всяка от дисциплините „спринт 60 метра“ и „скок от място“; 2 сребърни – по един във всяка от дисциплините „спринт 60 метра“ и „скок от място“; 1 бронзов в дисциплина „спринт 60 метра“. На участие в XII международен турнир по лека атлетика „Ботева слава 2020“ – гр. Враца постига личен рекорд на „спринт 60 метра“ във възрастовата група 2012г. – 10.08 сек.

Да си спортист или да си добър в дадена дисциплина, не означава, че същевременно не можеш да достигаш върхове и в нещо друго – точно това показват двамата братя от нашето училище! Браво на тях! Пожелаваме им още много върхове!

Людмила Венциславова 10а

Владее ли емоциите си?

Отговорете на въпросите и знайте – никога не е късно да се промените

1. Често ли преминавате от приповдигнато в унило настроение без особен повод?

- а) да, това ми е присъщо – 3 т.
б) понякога – 6 т.
в) много рядко – 0 т.

2. Кого обвинявате при неуспех?

- а) най-често себе си – 6 т.
б) обикновено някого другото – 2 т.
в) който е виновен – 0 т.

3. Разминавате се с непозната жена с мрачна физиономия. Какво си мислите?

- а) явно е имала лош ден – 0 т.
б) ядосана е за нещо – 6 т.
в) сигурно страда от любовна мъка – 3 т.

4. Денят е слънчев и приятен. Какво ще предприемете?

- а) нищо особено, ден като всички други – 0 т.
б) ще се поразходя – 2 т.
в) ще ми се прииска да не съм на училище – 6 т.

5. Скарали сте се с любимия човек. Как ще реагирате?

- а) ще се усамотя – 0 т.
б) ще отида да се забавлявам – 3 т.
в) ще го забравя – 6 т.

6. Влияе ли ви времето?

- а) да, понякога – 3 т.
б) не, никога – 6 т.
в) да, много – 0 т.

7. Как ви действат тъжните филми?

- а) не променят настроението ми – 0 т.
б) разстройвам се малко – 4 т.
в) плача и непрекъснато мисля за това – 2 т.

8. Как бихте прекарвали една свободна вечер?

- а) ще помързелувам – 6 т.
б) ще скучая – 0 т.
в) ще направя купон – 3 т.

Резултати

До 12 точки: Силно драматизирате неуспехите си. Мнозина ви смятат за мрачен човек. Нужен ви е повече оптимизъм. Вместо да се ядосвате или вайкате, търсете и смешната страна в някои нелепи ситуации.

От 13 до 34 точки: Характерът ви е ведър и уравновесен. Борите се с трудностите със здрав разум и вяра в победата. Имате много приятели – доброто ви настроение привлича околните.

Над 35 точки: Подхождате към живота с несекващ хумор. Мно-

зина ви смятат за повърхностни, но с вашето безгрижие обикновено намирате изход от неприятностите. Все пак не забравяйте, че не всичко може да се реши със смях и шега.

Людмила
Венциславова
10а

Предизвикваме ви!!!

При нас Дядо Коледа идва по-рано

И не се отменя – независимо дали учим присъствено, или онлайн

Приятели, много ни се иска да станете част от следващия специален и весел брой на вестника ни. Очакваме от вас неочакваното – идеи, снимки, текстове, рисунки... Ние всяка година, когато подготвяме този брой, все се питаме какво ли прави Дядо Коледа, ако послушните деца се окажат повече от подаръците, как успява да ги натовари на шейната си, как избира на кого да се покаже и на кого да остави подаръците пред вратата, защо той не остарява като нашите дядовци, дядо ли се е родил – не сме чували за Чичо Коледа например...И все нямаме отговор. А дали сте пробвали да му се обадите по телефона вместо да му пишете? А може пък работа да свърши и един имейл?! Помогнете ни и ще станете автори в следващия брой – индивидуално или екипно!

Очакваме ви на адрес: el_vestnik@abv.bg!

Редакционният екип на вестника

Хороскоп

Овен – Ще се радвате на успехи във всяко начинание, в което вложите достатъчно енергия и усилия. Бъдете по-организираны във всекидневието си. Работете с постоянство и бъдете дипломатични. Не допускайте емоциите да ви повлияят негативно.

Телец – Отдайте се на нови и вълнуващи начинания. Бъдете позитивни и смело общувайте със съучениците си. Полагайте старание в училище и трудът ви ще бъде възнаграден.

Близнаци – Този месец ще бъде изпълнен с предизвикателства, от които обаче ще излезете по-силни. Възможно е да изпитате временни затруднения във взаимоотношенията с околните. Месецът е подходящ за самоопознаване.

Рак – Предстои ви период, в който трудно ще съвместявате задълженията си. Най-значимите събития ще са свързани с училищния живот. Не действайте импulsивно – следвайте сърцето си, но обмисляйте всяка своя постъпка.

Лъв – Този месец е препоръчително да се трудите повече, да се организирате и да не оставяте днешната работа за утре. Възпол-

звайте се от възможностите за изява, защото шансовете са на ваша страна. Ще трябва да работите както в училище, така и у дома.

Деца – Месецът е благоприятен за тези, които се занимават с изкуство. Предоставя ви се възможност да творите и да се отдадете на хобитата си. Работете за реализацията на идеите и амбициите си и ще имате един много ползотворен месец.

Везни – Не пренебрегвайте интересите си и не влизате в сериозни спорове с близки и приятели. Бъдете търпеливи и скоро всичко ще се подреди във ваша полза. Опитайте се да намерите общ език със съучениците си, за да не се стига до по-сериозни конфликти.

Скорпион – През ноември емоциите ще владеят всички ваши начинания. За да се справите със задълженията си, ще трябва да опознаете по-добре самите себе си. Може да срещнете спънки в училище, но трябва да подходите към проблема спокойно и с търпение.

Стрелец – Късметът е на ваша страна. Ще осъществявате плано-

вете си с лекота. Вероятно ще се наложи да учите и да работите повече, но с малко добра организация ще се справите. Месецът ще бъде успешен за вас, особено що се отнася до училище.

Козирог – Имате шанс да осъществите амбициите си. Не изпускайте възможностите, които ви се предоставят заради несигурност в собствените си знания. Действайте внимателно и ще се справите с трудностите.

Водолей – Подгответе се за започване на нови начинания. Нещата, с които се захващате, няма да стават нито бързо, нито лесно, но това не значи, че трябва да се отказвате. Бъдете спокойни за резултатите – звездите са на ваша страна.

Риби – Ако сте подредени и целенасочени, месецът ще е успешен за вас. Работата в екип ще ви носи удовлетворение и спокойствие. Ако обаче се носите безцелно по течението, ще изпитате известни затруднения. Ще разберете, че бъдещето ви зависи единствено от начина, по който самите вие управлявате съдбата си.

Илейн Иванова 12в

Открий разликите

Първият звънец, на новата 2020/2021 учебна година – с усмивка!

Посрещнахме една различна учебна година. Не бяхме всички заедно, но най-малките и осмокласниците бяха подobaващо приети. Прочетохме по техните лица с какви чувства прекрачиха прага на нашето голямо училище. Вървете смело напред, малки приятелчета! Вървете и вземайте с пълни шепи от цветния присъствен училищен живот! Направете прекрасна своята учебна година и учете, защото който се учи, той ще сполучи!

Госпожо, може ли вече да се връщаме?

Какво става? Защо всички ни гледат така? Колко ли ще продължи? И вътре ли трябва да влезем?

Нещата явно ще стават все по-сериозни. Какво ли значи „иновативно“?

Тук ли ще трябва да идваме всеки ден!? Не си представях училището така!

Кака защо ли ми каза, че е страшно? Това дали е добра идея?

Ох, мама ми каза същото – може ли вече да си ходя у дома!?

Е, започна се... ще трябва да се учи.

Илейн Иванова 12в

Този господин за какво говори? Струва ми се, че няма да си играе с нас на криеница.

Редакционен екип

Християна Тасева, Синтия Чалъкова, Илейн Иванова, Виктория Енева, Илияна Алексиева, Зина Махмудова, Людмила Венциславова, Божидара Павлова, Албена Методиева, Ана-Мария Христова
Предпечат – Йончо Йончев
Редактор-консултант – Радинка Иванова
гр. Плевен ул. "Иван Вазов" № 46, тел.: 064/822 280
el_vestnik@abv.bg; suivanvazov.com

Броят е редакционно приключен на 29.10.2020г.

Издава: ЛАБЕЛ ООД - гр.Плевен
Предпечат: FFDprepress.com
Печат: FFDprint.com

Хартия: www.ema-bg.com
Тираж: 1000